

Oppus. Kes tõist henne kõrwale wõttap ellama, se kaego enne, kas temma wahhest tulli-
teggijaga kofko ei sa. Muido tullep wi-
mate perremehhele pakkominek.

2. K a t t e k ü n n i r a w w a.

Kaudsep teggi üttest raudkangest kats künni-
rauda. Üts neist saije adra otsa, tõine heideti
kaarte alla kofka, nink unneteti sinna mahha. Nink
kui kaake tedda saäl es mõista otsi, sis rōstiteti
temma kē ārra, nink saije mustas ja illotas. Wi-
mate algateti perremehhele tedda meelde, nink tem-
ma tõmmas tedda pōhhu alt wālja.

Kui nüüd se lõitu kunniraud omma welle saäl
adra otsan natta saije, sis immetelli temma, sest et
temma olli efi must ja illota, ent welli olli paljo
illufamb ja wallufamb, kui temma enne olli olnu.
„Oh immet“, üttel se rōstitetu raud; „seppikoan
„ollime üttesuggutse, ent kae nüüd, mes wahhe!
„Kuis sinna ni illosas ollet sanu, welli, nink min-
„na olle ni mustas ja illotas jānu, et ma kē olle
„kē se aig henganu nink hāid pāiwi nānu?“ —
„Se ep se om“, üttel tõine, „et sa ollet henganu;
„ne hā pāiwa omma sinno ārrariknu; ent minna
„olle tō ja waiwa al illosas sanu.“

Oppus. Tō ei teota keddake; laiskus laidap
egga meest.

3. K a a r n a.

Kaarna nāggi, et kofkas terwe nelli nāddalit
munne pāäl olli haudman, nink üttel: „Oho, nüüd

„ma tija, melleš kofka poja ni sureš ja kanges
„kaskwawa. Ma tahha ka seddawārki tetta!“ —
Toost ajast istup kaarna ka nelli nāddalit peša
pāäl; ent imme! ta ei olle kunnage muud kui tūh-
je kaarna poigi wāljatonu.

Oppus. Panne sabas jalga, saksa-sārk sālga:
kes iks hulguš, to hulguš.

4. S u s s i j a r e b b a n e.

Saja olliwa küllan. Lappulisse tulliwa mõt-
sast: wanna sussi rebbasega, lātsiwa saja-lawwa
alla, es nāe kaake. Naksuwa lu konte ja leiwa
rase korjama. — Sai sis sussi hennele wadist ol-
lut juuwa, — jai mees joobnuš. — Sis tulli
himmo laulda. Kūsse rebbase kēst: „watter, ma
lauka?“ Rebbane üttel: „ārra laula, peša same!“
Sussi kūsse weel; rebbane keeld jalle. Ent soel
olli wāga kange laulo-himmo, kūsse sis kolmat puh-
ku rebbase kēst lubba: „et ma laula iks!“ Rebbane
kōste: „kui sul ni kange himmo om, sis lau-
„la pāle, kē sa nāet, mes suurt auwo sa saat.“
— Sussi karras sis lawwa pāle, nink laul üt-
te kōrra. Nāggi sajarahwas, nink pand ka ōkwa tām-
ni: „Kae, kon sussi laulap. Kōš penni, kōš
malk!“ — Kūšuti soekest hāste, pešeti pāleke.

Rebbane kaije lawwa alt, joost kambrede, pist
pāäd kore firno; mõttel henne man: „nüüd hādda
„kāen, nüüd soekese sūdda tāus, nüüd lahhuš iks
„mōtsan minno, kui ta nāep, et minno nahk ter-
„we.“ Saiwa sis mihhe tõine tōisega mõtsan kō-
kō; sis kaibas sussi rebbasele, kuis ta paljo peša
olli sanu. Rebbane tõmmas sālga kōra, nink kōš-